

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 8. 11. 2010, čj. 3525/2010-060100-21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 2. 2012, čj. 30 Af 2/2011 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Celní úřad Náchod doměřil žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 7. 2009, čj. 6224/09-126400-013, dovozní antidumpingové clo ve výši 353 100 Kč za dovoz ocelových lan, která byla propuštěna do navrženého režimu celním prohlášením ze dne 14. 11. 2007.

2. Celní úřad rozhodl dne 4. 12. 2009 o ověření neplatnosti dodatečného platebního výměru a dne 7. 12. 2009 vydal nový dodatečný platební výměr čj. 11467/09-126400-013, kterým žalobci opět doměřil dovozní antidumpingové clo ve výši 353 100 Kč.

3. Odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 7. 12. 2009 Celní ředitelství Hradec Králové zamítlo rozhodnutím ze dne 8. 11. 2010, čj. 3525/2010-060100-21. (*pozn. NSS: V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění zákona č. 407/2012 Sb., stávající celní ředitelství zanikla ke dni 1. 1. 2013. V rámci nedokončených řízení ve správním soudnictví se dnem 1. 1. 2013 jejich nástupcem stalo Generální ředitelství cel.*)

II.

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, čj. 30 Af 2/2011 – 48, zamítl. Rozsudek krajského soudu je dostupný na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

5. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

6. Stěžovatel setrval na námitkách uplatněných v žalobě, protože krajský soud se s nimi v některých případech vůbec nevypořádal, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, nebo alespoň vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pokud se některými námitkami soud zabýval a přesto žalobu zamítl, je jeho rozhodnutí nezákonné. Skutková podstata, z níž celní orgány vycházely (původ zboží v Číně), neměla oporu ve spisech a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před celními orgány takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost.

7. Podle stěžovatele celní úřad postupoval nezákonně, pokud vydal dne 7. 12. 2009 dodatečný platební výměr, přestože ještě nebyl pravomocně odstraněn předchozí dodatečný platební výměr ukládající stěžovateli totožnou povinnost. Rozhodnutí o ověření neplatnosti původního platebního výměru bylo stěžovateli doručeno téhož dne, kdy celní úřad vydal nový platební výměr. Celní úřad v době vydání nového platebního výmětu nemohl vědět, zda je rozhodnutí o ověření neplatnosti vůči stěžovateli účinné. Žalovaný se bez řádného důvodu odmítl zabývat zjištěním a porovnáním okamžiku obou rozhodnutí. V době vydání dodatečného platebního výměru ze dne 7. 12. 2009 navíc nebylo ukončeno odvolací řízení o původním platebním výměru. Žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností či dokonce nicotností, pokud tento nezákonný postup celního úřadu schválil (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2009, čj. 5 Afs 114/2008 – 76). Stejného pochybení se dopustil i krajský soud. Stěžovatel byl uvedeným procesním pochybením celních orgánů zkrácen na právech, byť by mělo jít jen o právo na spravedlivý proces.

8. Dále stěžovatel namítl, že v celním řízení nebylo zjištěno a prokázáno, že zboží pocházelo z Číny, protože jen v takovém případě mohlo podléhat antidumpingovému clu. Celní úřad vycházel z výsledku následné kontroly provedené celním ředitelstvím po propuštění zboží, tato kontrola však nebyla ukončena. Celní ředitelství neuzavřelo, že v posuzované věci povinnost vyměřit antidumpingové clo skutečně vznikla, ale pouze sdělilo, co by se mělo stát, kdyby se zjistilo, že zboží pocházelo z Číny. Takové zjištění

však z následné kontroly nevyplynulo. Navíc celní úřad nerespektoval názor celního ředitelství, že na základě výsledků následné kontroly nebudou provedena žádná opatření, čímž porušil legitimní očekávání stěžovatele.

9. Kontrolní protokol a podklady (zpráva OLAF a kopie dvou dokladů „*BILL OF LADING*“) neprokazují, že by předmětné zboží mělo původ v Číně. Ze zprávy OLAF plynou nanejvýš pochybnosti o původu zboží v Koreji. Na základě jen těchto podkladů proto nemohlo být stěžovateli vyměřeno antidumpingové clo. Názory krajského soudu k těmto námitkám stěžovatel považoval za nesprávné a nezákonné zejména pro vady řízení.

10. Skutečnost, že podklady shromážděné ze strany OLAF mohou být použity jako důkaz, neznamená, že by nemohly být důkazně hodnoceny a že by se stěžovatel nemohl vůči nim bránit, přestože v rámci šetření OLAF neměl možnost se vyjádřit. Celní orgány založily svá rozhodnutí pouze na této důkazně nepodložené zprávě OLAF a odmítly provést dokazování v souladu se zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Stejného pochybení se dopustil i krajský soud, který považoval zprávu OLAF za nezpochybnitelnou.

11. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že měl možnost seznámit se s přílohami zprávy OLAF, které čítaly 19 stran. Pokud se ve svých podáních stěžovatel vyjadřoval k přílohám, vždy se jednalo o pouhé dva listy „*BILL OF LADING*“.

12. Podle stěžovatele nebylo dostatečně prokázáno, že zboží přepravené do Koreje z Číny bylo totožným zbožím, které bylo následně dovezeno z Koreje do Evropy. I kdyby se jednalo o totožné zboží, mohlo být vyrobeno v Koreji, dopraveno do Číny a poté zpět, např. z důvodu neuskutečnění zamýšlené obchodní operace. OLAF neměl k dispozici žádné podklady o pohybu kontejnerů před jejich odesláním z Číny. Celní orgány nekontaktovaly příjemce zboží, prodávajícího, ani příslušné orgány v Koreji.

13. Stěžovatel trval také na námitce, že podmínky pro použití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu byly splněny, a to včetně první podmínky, jejíž splnění krajský soud zpochybnil. Stěžovatel připomněl, že s ním bylo dříve vedeno řízení o celním deliktu, který měl spočívat v uvedení nesprávných údajů v jednotném správním dokladu, na jejichž základě mu nebylo vyměřeno antidumpingové clo. Toto řízení bylo posléze zastaveno, protože vytýkaná pochybení nebyla prokázána. Touto skutečností se krajský soud vůbec nezabýval.

IV.

14. Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a odkázal na své vyjádření k žalobě. Připustil, že při vydání dodatečného platebního výměru ze dne 7. 12. 2009 nevyčkal právní moci rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení o předchozím dodatečném platebním výměru, nicméně osvědčením o neplatnosti rozhodnutí se neodstraňuje nedostatky rozhodnutí, ale pouze se prohlásí jeho neplatnost. Žalovanému proto nebylo zřejmé, v čem bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces.

15. Zpráva OLAF obsahovala dostatek rozhodných skutečností a mohla být použita jako důkazní prostředek. OLAF zjistil, že docházelo k rozsáhlému obcházení antidumpingových cel, jehož účelem bylo zakrýt čínský původ zboží. Při dovozech zboží docházelo pouze k výměnám průvodních dokladů. Celní orgány byly povinny neprodleně zaúčtovat částku cla dlužnou ze zákona, protože mohly tuto částku vypočítat a určit dlužníka. Pokud by tak celní orgány neprodleně neučinily, došlo by k výraznému narušení hospodářské soutěže pro dovozce, kteří správně uvedli původ zboží v Číně a zaplatili antidumpingová cla. Zpráva OLAF byla vypracována s ohledem na procesní požadavky celního řízení a představovala důkaz v tomto řízení za stejných podmínek jako jakákoliv zpráva vydaná celními orgány. Nelze proto přijmout názor stěžovatele, který přikládá této zprávě nižší důležitost.

V.

16. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

17. Kasační stížnost není důvodná.

18. Nejvyšší správní soud rozhodl ve skutkově a právně obdobné věci týkající se téhož stěžovatele rozsudkem ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 34/2012 – 64. Nyní posuzovaná věc se liší pouze datem, kdy bylo zboží (ocelová lana) propuštěno do navrženého režimu. V obou případech stěžovatel shodně deklaroval původ zboží v Koreji, ale celní orgány na základě provedeného dokazování uzavřely, že zboží mělo původ v Číně, a doměřily stěžovateli antidumpingové clo. Stěžovatel uplatnil v kasačních stížnostech i v předchozím správním a soudním řízení totožné námitky, Nejvyšší správní soud proto na plné odůvodnění rozsudku čj. 8 Afs 34/2012 – 64 pro stručnost odkazuje a na tomto místě pouze shrne podstatné závěry, které se plně vztahují i na nyní posuzovanou věc.

19. Zdejší soud shodně s krajským soudem neshledal důvodnou námitku, že vydáním dodatečného platebního výměru ze dne 7. 12. 2009 před nabytím právní moci rozhodnutí o ověření neplatnosti předchozího platebního výměru došlo k porušení procesních práv stěžovatele. Dotčení konkrétních veřejných subjektivních práv stěžovatel totiž ani netvrdil, jak vyžaduje § 65 s. ř. s.

20. K neprodlenému zaúčtování cla došlo v důsledku čl. 219 celního kodexu, podle něhož jsou celní orgány povinny zaúčtovat částku dlužného cla od okamžiku, kdy se o existenci dlužného cla dozví. Námitka, že součástí kontrolního protokolu ze dne 20. 11. 2009 byla také dílčí kontrolní zjištění týkající se dalších osmi případů, nebyla způsobilá zpochybnit závěr, že následná kontrola ve vztahu k nyní posuzované věci byla řádně ukončena.

21. Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, že celní orgány doměřily clo na základě řádně zjištěného skutkového stavu a podrobně vysvětlily, jakým způsobem hodnotily zprávu OLAF jako listinný důkaz.

22. Celní orgány neporušily legitimní očekávání stěžovatele, že mu nebude doměřeno clo. Zahájení řízení o doměření cla bylo stěžovateli řádně oznámeno, stěžovatel dostal příležitost se k věci vyjádřit a teprve poté mu bylo clo doměřeno, nemohl tedy úspěšně tvrdit, že doměření cla bylo pro něj překvapivé.

23. Zdejší soud neuznal důvodnou ani námitku, že stěžovatel neměl možnost se seznámit s přílohami zprávy OLAF, protože stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil závěry krajského soudu, pouze obecně namítl, že tyto závěry nejsou správné. Součástí správního spisu navíc není pouze zpráva OLAF a listiny, které zmiňuje stěžovatel, spis obsahuje také kopie faktur, nákladových listů i seznam „*movement history*“, který mapuje pohyb nákladních kontejnerů, časy tohoto pohybu i místo jejich určení.

24. Stěžovatel měl možnost se v řízení o doměření cla vymezit vůči zprávě OLAF a uplatnit vlastní verzi skutkového stavu, kterou by přesvědčil celní orgány. Zjišťování skutkového stavu neskončilo předložením zprávy OLAF, ale celní orgány zjišťovaly i další rozhodné skutečnosti. Tvrzení stěžovatele, že zboží mohlo být vyrobeno v Koreji, převezeno do Číny a následně vyvezeno zpět do Koreje, zůstalo pouze v hypotetické rovině. Stěžovatel nedůvodně vytkl krajskému soudu i celním orgánům, že považovaly zprávu OLAF za nezpochybnitelnou. Pokud byl přesvědčen, že dovezené zboží nemělo původ v Číně, mohl celním orgánům předložit důkazy o tom, že skutkový stav je jiný, než k jakému OLAF dospěl.

25. Z rozhodnutí o zastavení řízení o celním deliktu nebylo možné dovodit, že by nebyly splněny podmínky pro doměření antidumpingového cla. V tomto řízení byly rozhodné jiné skutečnosti vztahující se k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, nikoliv k doměření cla. Především bylo třeba prokázat zavinění stěžovatele při porušování povinností stanovených přímo použitelnými předpisy tehdejšího Společenství.

26. Stěžovatel nezpochybnil ani závěry krajského soudu týkající se nepoužitelnosti čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu na posuzovanou věc. Krajský soud hodnotil i „*CERIFICATE OF ORIGIN*“ a poukázal na to, že podle zjištění OLAF nemohl být tento dokument uznán jako doklad o skutečném původu zboží.

27. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

28. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu